

เทวดา

บทที่ 10

คุณสุสันต์โทรศัพท์ไปต่อว่าคุณฤทัย ขณะเดียวกันพรรณศรีก็นั่งร้องไห้อยู่ในห้องหอ แก้วตัวกับ “สามี” น้ำขุ่นๆ เพราะความเคยชินที่เสกสิทธิ์ไม่เคยคิดอะไรซับซ้อนหรือว่าติดใจอะไรนานๆ แต่ไหนแต่ไรพอเธอหวานนิตเอาใจหน่อย เขาก็แทบละลาย ขุ่นใจอะไรก็ลืมหมด

“พรรณไม่ได้คิดอะไรกับทศแล้ว แต่เขาตัดใจไม่ได้แค่ขอพบอย่างเพื่อน... แล้ว... เอ่อ... บางที่เขาอาจเผลอตัวเกินเลยบ้าง แต่พรรณก็บ้ายเบี่ยงหลีกเลี่ยงเสมอ เราไม่มีอะไรกันจริงๆ ค่ะ ภาพพวกนั้นมันหลอกลวง ไม่รู้ว่าคนถ่ายทำได้ยังไง ”

“ นั่นซิ ทำได้ยังไง ”

ชายหนุ่มนั่งฟังเธอพรรณนา บางครั้งก็รับคำด้วยน้ำเสียงเจือเยาะหยัน พรรณศรีร้องไห้แก้มตัวจนเหนื่อย จะยังงัย “สามี” ก็ไม่เปลี่ยนท่าที ไม่เข้ามากอดปลอบพิวพ้ออย่างที่เคย

“ ถ้าคุณเสกไม่รักพรรณแล้ว พรรณจะกลับไปอยู่กับแม่ คุณเสกจะได้สบายใจ ” เธอหยั่งเสียง คาดหวังว่าเขาจะรีบเข้ามาโอบอกรัก

ชายหนุ่มกลับพูดว่า “ คุณจะอยู่ที่ไหนก็เป็นสิทธิ์ของคุณ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าใครรักหรือไม่รักหรอกนะ ”

“ แต่ว่า...” ในวันนี้เธอต้องใช้ความคิดมากมายเพื่อที่จะหาถ้อยคำมาพูดจากับเขา “ แล้วคุณเสกไม่รังเกียจหรือคะ ถ้าพรรณอยู่ที่นี้ ”

“ ก็มีบ้าง ” ไบหน้าสีอ่อนระอ้านคมขำไม่บอกความรู้สึกด้านลบ คำพูดนั้นทำให้เธอต้องมองหน้าเขาอย่างแปลกใจ ทวนถาม

“ อะไรนะคะ ”

ชายหนุ่มพูดว่า “ คุณไปนอนที่ห้องพริ้มก็แล้วกัน ”

“ แต่ห้องพริ้มเล็กนิดเดียวเตี้ยงก็เล็กแล้วจะอยู่สองคนได้ยังไง ”

“ งั้นก็ให้พริ้มมานอนที่นี้ ” เขาพยักหน้าไปที่เตียงเล็กมุมห้อง

“ ฮ้า... จะได้ยังไง ก็พรรณเป็นภรรยาของคุณแล้วพริ้มเป็นคนอื่นแท้ๆ ใครรู้เข้าจะว่ายังไงคะ ”

“ งั้นคุณก็กลับไปนอนบ้านแม่ ” น้ำเสียงเขาไม่บอกความรู้สึกให้คาดเดาได้

“ คุณเสกไล่พรรณหรือคะ ”

“ ผมอยากให้พริ้มอยู่ ”

“ เอ๊ะ ทำไมคะ ”

“ เพราะว่า..... ”

เสียงท่มขาดหาย พรรณศรีแข็งใจเดินเข้าใกล้เพื่อที่จะทวงถามเหตุผล ไบหน้าชายหนุ่มเจือยิ้ม ประกายตาอ่อนโยนลง

“ เพราะนอกจากแม่แล้ว พริ้มเป็นคนเดียวที่ผมได้สัมผัสอะไรบางอย่างที่ทำให้รู้สึกดี ”

“ สัมผัสอะไร เอ๊ะ นี้คุณเสกนอกใจพรรณตั้งแต่เมื่อไหร่ ”

“ นอกใจ แปลว่าอะไร ” สีหน้าเขาสงบ

“ คุณเสกมีอะไรกับพริ้ม...! ” เธอเสียงเข้ม

สีหน้าอีกฝ่ายยังกังขา “ มีอะไร คืออะไร ”

“ คุณเสกนี่นะ ” เธอร้องอย่างอึดอัดแล้วโถมเข้าหา ที่จริงก็หมายจะใกล้ขีดร่างเขาเท่านั้นเอง หวังว่าเขาจะกอดหล่อนไว้อย่างที่เขาเคยชอบทำ

มือที่แข็งแกร่งกลับยึดเธอไว้ก่อนที่ร่างจะสัมผัสร่าง มือทั้งสองข้างนั้นตึงเธอเหมือนปลอกเหล็กคล้ายชายหนุ่มไม่ได้ออกแรงเลย แม้แต่น้อย เหมือนเธอเป็นกระดาดบางๆ แผ่นหนึ่ง

พรรณศรีแปลกใจกับพลังกำลังของอีกฝ่าย ได้แต่มองงัน

“คุณเสก.....”

ในระยะใกล้ เธอมองเขาและเขาก็มองเธอ ไบหน้านี้ไม่มีอะไรแตกต่าง เสกสิทธิ์รูปหล่อสะอาดสะอาด แต่สีหน้าเฉยเมยไม่บึ้งไม่ยิ้ม อ่านความรู้สึกไม่ออกเช่นนี้ ไม่ใช่สิ่งที่จะเห็นได้จากเสกสิทธิ์คนเดิม

ประกายดาววาววับเจิดจ้ายิ่งทำให้รู้สึกผิดแปลก

เขาปล่อยมือเธอให้นิ่งงัน ร่างสูงหันหนีไปเกาะหน้าต่าง
เธอมองตามเห็นแผ่นหลังกว้างยื่นหนึ่งเหมือนรูปปั้น

“ คุณเสกคะ คุณเสกโกรธพรณหรือ ”
ไม่มีเสียงตอบ ทั้งร่างนั้นก็ไม่มีขยับเขยื้อน
“ แปลกคน แปลกที่สุด....”

แม่พริ้มกำลังเก็บข้าวของด้วยสีหน้าท่าที่เป็นทุกข์ เธอแปลกใจ
เมื่อได้ยินเสียงเข้มขุ่นเคื่องแทนที่จะเป็นน้ำเสียงรำพันคร่ำครวญ

“ ยัยพริ้ม เธอกับคุณเสกมีอะไรกันตั้งแต่เมื่อไหร่...! ”

“ หือ พี่พรณว่าอะไรนะ ” ใบหน้าใสๆ บอกความฉงนอย่าง
ที่สุด

“ ไม่ต้องมาทำหน้าซื่อ บอกมาตรงๆ นะพริ้ม ว่าเธอมีอะไรกับ
คุณเสก..! ทำไมเขาถึงอยากให้เธออยู่ บอกให้ฉันย้ายมานอนที่นี่
แล้วให้เธอไปนอนที่ห้อง ”

“ อะไร คุณเสกจะให้พริ้มไปนอนห้องไหน ”

“ ก็ห้องเขานะซิ ”

“ ฮ้า...! ”

“ ไม่ต้องมาฮ้า บอกมาดีๆ ว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ”

“ จะให้พี่พรณย้ายมาแล้วพริ้มย้ายไป คุณเสกจะบ้าไปแล้วมั้ง
หรือไม่อย่างนั้นพี่พรณก็ฟังผิด ”

“ ฉันฟังไม่ผิดแน่ๆ เขายังบอกว่า... อะไรนะ เขาสัมผัสอะไร
ได้จากเธอนี้แหละ ”

“ สัมผัสอะไร คุณเสกเพี้ยนแน่ๆ ”

อีกฝ่ายไม่เชื่อ “ ฉันจะบอกแม่ ”

พิมพ์สมรถอนใจ พี่สาวต่อโทรศัพท์ อีกครู่ก็ทำให้พูดกับคุณฤทัย
ถ้อยคำที่ตอบโต้ทำให้รู้ว่าคุณสุขสันต์โทรไปต่อว่าคุณฤทัยก่อนแล้ว

“...แม่มาที่นี่ได้ไหมคะ... พรณไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีแล้ว...”

คุณฤทัยมองชายหนุ่มไม่วางตา ลูกเขยเธอเปลี่ยนไปเป็น
คนละคนจริงอย่างทุกคนว่า เขาเคยหลุกหลิกอยู่ไม่สุข อุบัติเหตุทำให้
เขาปล่อยตัวเอียงๆ งอๆ บัดนี้หลังไหลตั้งตรงสีหน้าท่าที่เฉียบเฉย
คำพูดท่าที่เขาเหมือนไม่มีความรู้สึกร้อนหนาว

“ จะเป็นไปได้ยังไง เสกจะให้พรณกับพริ้มเปลี่ยนห้องกัน
แล้วคนอื่นเขาจะพูดยังไง แต่งกับพี่แต่ว่าจะนอนกับน้อง ”

สีหน้าเขาเหมือนไม่เข้าใจคำถาม

พิมพ์สมรบ่นอ้อยๆ “ แหม แม่พูดอะไรก็ไม่รู้ ”

คุณสุขสันต์มองลูกชายอย่างกังวลหันมาแก้ความเข้าใจเพื่อน

“ เสกคงจะให้พริ้มดูแลรักษาพยาบาลอย่างเคย ไม่ได้คิดอย่าง
ที่เธอเข้าใจหรอก ฤทัย ”

“ อ้อ... นั่นก็พอฟังได้ ” คนอยากได้ลูกเขยเศรษฐี รีบเอออ

“ แม่...! พริ้มไม่เอาด้วยนะ...! ”

“ อะไร ทำไมอีกยัยพริ้ม ” แม่เธอนิ้วหน้า

“ ก็คุณเสกหายแล้ว พริ้มจะต้องรักษาพยาบาลอะไร ” เธอมองเขา
หวาดๆ “ ดูซิ แข็งแรงกว่าเก่าไม่รู้ว่าเท่าไร แล้วตอนนี้ก็เพี้ยนๆ
ยังงี้ก็ไม่รู้ เอาไว้ให้คุณเสกกลับเป็นเหมือนเดิมก่อนพริ้มถึงจะอยู่ด้วย”
คุณสุขสันต์เสียงอ่อน

“ ก็ตอนนี้พี่เขาไม่สบายพริ้มก็รู้ๆ อยู่ วันนั้นถ้าไม่ได้พริ้มช่วย
นวดหัวใจ พี่เขาอาจไม่มายืนอยู่ตรงนี้ได้ ป้าอาจต้องจัดงานศพแล้ว
พี่เขาอยากให้คุณดูแลพริ้มก็ดูแลเขาหน่อยเป็นไร ”

“ พริ้มว่าตอนนี้คงต้องใช้นายกล้ามใหญ่ดูแลคุณเสก ไม่ใช่พริ้ม
หรอกค่ะ ”

“ ก็พี่เขาอยากให้เป็นพริมนี่นะ ”

“ คงไม่ใช่เสกคนเดียวหรอกมั้ง เธอก็เหมือนกันใช้ไหมสุขสันต์
ที่อยากให้เป็นพริ้ม ” คุณฤทัย กระซิบถาม

“ ก็ฉันกลัวเสกไม่พอใจ ” คุณสุขสันต์ยอมรับอ่อยๆ “ คุณชิทำที่เขาไม่เอาใครเลยสักคนแม้แต่ฉันที่เป็นแม่ เขาทำเหมือนทุกคนเป็นคนแปลกหน้า แต่ว่ายอมรับพร้อมอยู่คนเดียว ”

“ จริงของเธอ ” คุณฤทัยเห็นด้วย

ดังนั้นแม่พิมพ์สมรไม่ยินยอมพร้อมใจ ก็ต้องยอมรับคำตัดสิน พรรณศรีนั่งหน้าบึ้งแต่ก็ไม่เห็นหนทางอื่นที่จะสมานรอยแตกกับคนที่เธอแต่งงานด้วย

“ เอาเถอะ ยังไงก็ได้ ”

ลับหลังแม่ลูกเจ้าของบ้าน เธอยังกระซิบกับแม่และน้องสาวอย่างกังวล

“ แล้วคุณเสกเค้าจะจดทะเบียนสมรสกับพรรณไหมนี่ ”

“ พรรณทำตัวดีๆ ชิ พอเสกหายเป็นปกติ กลับเป็นคนเก๋าก็คงยอมจดทะเบียน ตอนนี่สมองเขากระทบกระเทือนยาไปผืนมาก ปล่อยให้เขาต้องการก่อนก็แล้วกัน ”

“ อย่าถือโอกาสละยัยพริ้ม จำไว้ว่าเค้าเป็นสามีของชั้น ” พี่สาวขู่พ่อ

พอปลอดคน พรรณศรีก็แอบโทรศัพท์เล่าเรื่องให้ศพลงฝั่งฝ่ายนั้นพาลโกรธโมโหโงสออยู่ที่ปลายสาย “ อะไร ใครมันแอบตามถ่ายรูปเรา พรรณพูดจริงหรือว่าแกลังสร้างเรื่องจะไม่ยอมมาพบผม ”

“ โธ่ พรรณจะสร้างเรื่องทำไม พรรณรักทศคิดถึงทศนะคะ ”

ถึงตอนนี้ เธอเริ่มลังเลกับคำว่า “รัก” และ “คิดถึง” ก็ทศพลไม่ใช่หรือที่ทำให้เธอต้องตกอยู่ในสภาพที่น่าอับอายเช่นนี้ เขาผลักดันให้เธอแต่งงาน...เพื่อเงิน... แล้วก็เป็นอย่างอื่นที่เรียกร้องให้เธอวิ่งไปหาแล้วตักดวงความสุขจากเธอ

เขาไม่ระมัดระวังเท่าที่ควรเพราะไม่ใช่เป็นเขาที่เสียหาย อารมณ์รุ่มร้อนทำให้เขานึกจะกอดก็กอด จะจูบก็จูบ แล้วก็ถูกถ่ายรูปมาประจาน

“ ใครมันตามถ่ายรูปทำไม ” เขาคำรามอย่างขุ่นเคือง

“ คงเป็นอาอ๊ช อาวันดี พวกเขาไม่ยอมให้คุณเสกแต่งงานกับพรรณ ”

“ เจ้านั้นจ้ะชิ มันแอบรักพรรณไม่ใช่หรือ ”

“ คงเป็นอย่างนั้นแหละคะ ”

มีเสียงสบถพึมพำจากปลายสาย

“ แล้วทุกอย่างก็คงจะดีขึ้นเอง คุณเสกไม่ได้โกรธเคืองอะไร และคุณป้าก็ยอมตามใจลูกชายทุกอย่าง พรรณจะต้องเก็บตัวเงียบๆ สักพักทำตัวดีๆ ให้คุณเสกเชื่อใจตามเดิมคะ ”

“ แล้วเมื่อไหร่จะได้พบกัน ”

“ พรรณก็ยังไม่รู้ ”

เขาพิมพ์มาสบถอย่างที่เคยทำในเวลาขุ่นเคือง เมื่อก่อนพรรณศรีไม่รู้สึกรู้ว่ามันน่าเกลียดระคายหู แปลกที่ตอนนี้เธอแทบจะทนรับไม่ไหว

“ ทศคะ คุณเสกมา พรรณต้องไปแล้ว ” พุดจบเธอก็ตัดการติดต่อทันที

แอบอ้ำไปอย่างนั้นเอง แต่พอหันมาเธอก็พบว่าสูงยืนมองอยู่ เธอสะดุ้งทั้งตัว “ อ๊วย คุณเสก ”

“ ทำไมต้องตกใจ รู้แล้วไม่ใช่หรือว่าผมอยู่ที่นี้ ”

เขาไต่ยีนเธอด้วย...!?

“ เอ้อ คุณเสกมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ ทำไมพรรณไม่ได้ยินเสียงเลย ”

“ ที่ไม่ได้ยินเสียง คงเป็นเพราะคุณมัวแต่สนใจอย่างอื่นอยู่ ”

“ พรรณ เอ้อ โทรศัพท์เคลียร์งานกับคนที่ออฟฟิศคะ ”

“ อ้อ ” น้ำเสียงเขาเจือเยาะหยัน

เธอไม่รู้ว่าเขาไต่ยีนชัดเจนทุกคำพูด.....